

Gerőcs Péter

Werkfilm

A zenéért Robi felel, aki idő közben felbukkant Andival; mint pár érkeztek, kéz a kézben. Az este során időnként önfeledten egymás szájába csókolnak, végül Robi lehorgonyoz a rögtönzött DJ-pult mögött, kinyitja a laptopját, és adja a talpalávalót. A méltatlankodó konyhás nénik morogva elköszönnek, és hazaindulnak az utolsó busszal, ki Bernecebarátira, ki Perőcsényre. Robi mikrofonban búcsúztatja őket: „Nagy tapsot a konyhatündéreknél!” Füttyögetés, hujjogtatás.

Szállingóznak a kemenceiek is.

A falubeliek ide-oda tipegve, körben állva, ritmusra tapsolva táncolnak, a stábtagok inkább a kígyózó mozgás taglejtésében érzik a felszabadulás lehetőségét. Imre, a körteformájú buszsofőr erre az alkalomra fekete inget öltött, hozzá fehér hőzentrógeret választott, és most Andival, a csenevész és szerelmes másodasszisztenssel táncol; sarkán tekergeti makkos cipőjét diszkréten jobbra-balra, törzsével, amennyire az engedi, ellenirányba forog. Erika hunyt szemmel, fejét időnként lehajtva, időnként felszegve, a magasban csettintget, törzsével hullámszik; előtte Ádám, a cateringes rázza a vállait, mint akibe a hetvenes években javíthatatlanul beégett a roki felező vagy negyedelő ritmusú epileptikus önkívülete. Attila az újabb ismeretlen nővel táncol, meglehetősen erotikusan. Csípőjük összefeszül, Attila a nő törzsének hajol, a nő kacéran vonaglik előtte, mintha kígyóbűvölés hipnózis alatt állnának mind a ketten, és Attila félelemérzet nélkül csókol bele a kígyó nyakába. Janó, a középkorú, pocakos gyártásvezető saját asszisztensével, Katalin táncol, szintén rokiznak. Mozgásuk meghökkentően profi, és ilyen értelemben mellőz mindenféle szexuális felhangzót: Janó pörgeti, forgatja a piercinges, felnyírt hajú, tetovált lányt, aki elpörög, csípőben hátrafeszül, majd, mint a jójó a madzagján, visszaperdül Janó karjaiba, aki ekkor elkapja, és egyenesen a levegőbe emeli. Szájuk sarkában a végtelen önfelédtség remeg, épp csak a koncentráció nem engedi szétszaladni az arcukon. Jutka Lajoska apukájával és anyukájával táncol, kis háromszögben. Lajoska apukájának elképesztő fűrgén forognak az ízületei; csontos lába, amiről a kopott gatyát egészen a térde fölé gyűrte, mintha csak rongyból lenne. Kezében magasba tartott pohár bor, ami valahogy képtelen kilögybőlödni. Lajoska anyukáját már megnyújtották az évek, ezért ő inkább csak tapsikol és tátott szájjal derül az urán.

Csipi komoran ül egy szélre tolt étkezőasztalon, hátát a falnak veti, és szeme fehérje élesen villog.

Lajoska kint ácsorog a teraszon, és az utca végét fürkészi, mellette János ül egy padon.

- Zizut várod?
- Azt hát.
- És ha nem jön el?
- Eljön az!

Egy darabig csöndben ülnek, hallgatják a kiszűrődő dübögést, aztán újra Lajoska szólal meg.

– Te, János! Aztat észrevetted má', hogy az okos nőknek mind kicsi a mellük?
– Hogyne! Sőt, azt is észrevettem, hogy a gyors eszű fiúknak mindig eláll a füle. Jánoska leellenőrzi, aztán tanácstalanul Jánosra néz.

– Mé'? Eláll?

János elmosolyodik, és megsimogatja Lajoska fejét.

– Zizu szép lány. A mellét pedig pont olyanak fogod szeretni, ahogy az van.

– Jóvan, jóvan, tudom én azt. Csak úgy elmorfondároztam. Na és te mér vagy itt künn? Mér nem táncikász a többiekkel? Ott van az a Jutka. Látom ám, hogy nagyon akar tőled valamit.

– Igen, én is látom.

– Hát akkó' meg? Nem tetszik? Mondjuk azt is megértem. Jó nő lehetett valamikor, de most má' csak afféle...

János kérdőn néz Lajoskára.

– Jófej az, nincsen vele semmi baj, csak hát... úgy mondom, hogy má' nem egy napocsibe.

– Nem baj az. Az érett nők sok mindenhez jobban értenek, mint a fiatal csinuskák.

– Hehej! Nagy kópé vagy te, testvérem – lengeti meg az ujját Lajoska. – De ha tetszik, akkó' meg mit üddögész itt kint? Komállak én, testvérem, de csak nem nekem akarsz hederíteni!

– Mit csinálni?

– Há' micsodáni, na! Csupni a szelet, vagy hogy mondják a ti féle népek.

– Szeretnéd, hogy bemenjek?

– Mindegy az nekem! Csak néha nem értem, mit minek csinász.

– Az igazat megvallva, egy kicsit félek bemenni.

– Azt ugyan mé'?

– Mert ma este valami történni fog.

– Nahát! Te látsz a jövőben?

– Azt nem mondanám, csak rossz előérzetem van.

– Ugyan, testvérem! Igyál egyet, és elszaladnak azok a fránya érzések. Ha meg van bármi gondod – Lajoska újra felemeli a kicsi mutatóujját, most különös szigorral –, csak szojjál! Megrángatom a grabanckáját azoknak az érzéseknek, azok meg úgy összeszarják magukat, hogy visszarepűnek az anyukájuk seggibe! De megmondom neked az őszintét, ha már így vagyunk kettescskén. Az elején féltem attó' a rókátó', igaz lelkemre mondom. Aztán meg csak jóba lettünk a nap végére, nem? Na, eriggyél! Majd mingyá' megyek én is.

János felderül a gyerek bölcs tanácsain, amik valahogy illenek is koravén jelleméhez. Feláll, és kinyitja az ajtót.

Az előbbi dübögés most még harsányabb; a hangzavartól nem is igen lehet mást csinálni, mint belevegyülni a táncolók tömegébe.

Kari integet neki, hogy menjen oda hozzájuk. De kikhez? Kari Vikivel és Péterrel táncol.

– Hallom, ügyesen focizol – ordítja a fülébe a harmadasszisztens, amikor János odaér.

János mosolyog, aztán kibontja a haját, amit még mindig Jutka hajgumija fog össze. A haj szétrebben, és János nagyon furcsa mozgással azonnal felveszi a ritmust:

szétfeszített tenyereivel pantomimként tapad láthatatlan falakra, hátát begörbíti, ajkát beharapja, térdben berogy, aztán kiegyenesedik – elképesztő sebességgel, hogy néha fel is szökken. A közelben állók összesűgnak, és felé böknek, valaki füttyent.

Péter és Viki közé ékelődik Jutka, szemben Jánossal, és megpróbálja felvenni a figurát. A zene egy pillanatra elhalkul.

– És igen...! – szólal meg a mikrofonban Robi érces, folyamatosan emelkedő hangja. – Így ropja a megváltó a kemencei vendégházban, drága cateringes kollégánkkal... Jut-jut-jutkávaal!

Füttyögés és hujjogás. A zene visszahangosodik.

A falusiak is, a stábtagok is körbeállják Jánost és Jutkát, mintegy tánckarként kísérik a heves és látványos duót.

János időnként felpillant a mámor eufóriájában is. Épp most azt regisztrálja, hogy Csipi már nincs ott az asztalon, ahol néhány pillanattal ezelőtt ült. Látja, hogy megjelenik a fehér abrosszal leterített szendvicses pult előtt Ámbris, elemel a tálcákról egy szendvicset, decensen aláilleszt egy szalvétát, és megfordul, a tömeg felé. Odaáll mellé a szigorú fókuszpuller, Tóth Csabi, és valamit mond neki. Talán mindketten most jöttek vissza Pestről. Vagy el sem mentek. Látja Zsombort, ahogy kiszalad a térből az emeleti lépcsők irányába Rékával. Látja, hogy Péter, pár méterrel odébb, veszekszik a barátnőjével. Aztán lát mást is: belép az ajtón egy nagydarab ember, talán Kelemen, utána még néhányan. Egyikük odalép Attilához, és kérdez valamit. Attila a tánctér közepére mutat, épp János felé. Jutka észreveszi, hogy János kilassult a ritmusból, hogy elkalandozott, és végül ezt a pillanatot használja ki, épp a tekintetek kereszttüzeiben: két tenyerével összefogja János arcát, pont úgy, ahogy délután az erdőben, maga felé fordítja, és szájon csókolja.

Újra éles füttyentések...

...aztán egy sikoly, ami egy csattanás hangja alól bújik elő. János belekap Jutka ruhájába, és a földre hullik. Feje alatt a vértócsa úgy nő, mint egy gyarmatbirodalom határai.

A kemencei multság, mondhatni, nem járt sikerrel. Jánost Ámbris vitte át kocsival az Ipoly nevű szlovák városba, minthogy egyedül ő nem ivott, és ez volt a legközelebbi település, amely kórházat működtet. Ez a decens úr százkilencvennel hajtott az ócska országúton, de az arca mindvégig fegyelmezett maradt. Ezt később Jutka mesélte el, teljes részletességében. Azért is mesélhette el, mert a kocsiban ott ült ő is, azon kívül Janó. Jutka tartotta ölében Jánost; sem szorítani nem merte a sebet, sem hagyni, hogy ömöljön belőle a vér, így csak tétován tartotta a lefittyedt fejet, és közben önkívületben ordította, hogy „Gyorsabban már! Gyorsabban! Hát itt hal meg, gyorsabban!”

Lajoska, amikor a teraszról látta, hogy valami történik odabent, szó nélkül faképnél hagyta Zizut [pedig már a derekán volt a keze, noha a lány lesütött szemmel és mindenféle meggyőződés nélkül hajtogatta, hogy „Hagyd ezt abba!”, berohant a tömegbe, és visítva felugrott Kelemen hátára. Marta az arcát, a haját tépte, paskolta a nagydarab ember koponyáját, és közben azt ordította, hogy „Tudta! Tudta! Előre tudta!” Csipi szedte le róla, aki nem tudni, honnan került elő.

Amikor Ámbris autója kifarolt a parkolóból, a zene már három perce hallgatott, a vértócsa fölött vagy hatvan ember némasága lebegett. Az első mondat, ami el-

hangzott, körülbelül ez volt: „Ez van, ha idejönnek a pestiek.” Aztán a tömeg hangja valahogy így folytatódott: „Most mit beszélsz? Nem ő ütette agyon magát.” „De ő bősztette fel a Kelemen még a délután.” „Nem, komám, az nem ő volt.” „Pesti, Pesti. Egykutya, nem?” „Nehogy már minket okoljatok, miután agyonütöttétek az egyik emberünket!” „Látjátok, így mennek a dolgok Kemencén. Csak az irigység, csak a harag. Ez Perőcsényben nem fordulhatna elő.” „Most mit beszélsz? Két hete ki verte meg a fiamat a kocsmátokban?” „Vót az vagy három is.” „Hozzatok egy felmosórongyot!” „Álljatok már odébb!” „Hol van az a melák?”

Kelemen és társai már nem voltak jelen. Miután Csipi letépte róla Lajoskát, kámforrá váltak mindannyian, ami azért sem volt elképzelhetetlen, mert a következő pillanatban egyszerre minden figyelem Jánosra irányult, vagy inkább a körülötte tároguló vértócsára, amely teret követelt magának, és amely elől mindenkinek hátrálnia kellett. Ámbris volt az, aki végre odalépett a testhez, a fejet átkötötte egy pogácsamorzsás kockás kendővel, és Janó segítségével az autója hátsó ülésére helyezték. János akkor már félholt volt.

Értesítették Andrást is, aki két óra múlva érkezett vissza Kemencére, és hajnaltól délig remegő hangon telefonált különböző emberekkel.

Délutánra elcsitultak a kedélyek. Nem volt mit tenni, várni kellett. Az viszont egészen biztos volt, hogy a forgatás másnap, azaz hétfőn nem tud folytatódni, úgyhogy néhány színész, gyártási munkatársat leszámítva mindenki hazament.

Zsombor és Réka sem akartak még visszamenni a városba, ahol a párjuk várta őket, inkább kihasználták a helyzetet, és ottmaradtak az elnéptelenedett Ágota vendégház 113-as szobájában. Dugtak kutyapózban, dugtak misszionárius pózban, és dugtak oldalt fekve is. Zsombor minden alkalommal, mielőtt elélvezett volna, kirántotta Rékából, és kemény, kerek mellére verte a faszát. Ugyanezen az estén egy maroknyi perőcsényi vasdorongokkal betört Juhász Kelemen házába, akit előbb halálosan megfenyegettek, majd karját, lábát eltörték, veséjét lerúgták, távoztukban pedig megölték a kutyáját, akit máskülönben Kittinek hívtak.

